

Publicerad 2016-05-30 16:27 av Solstrale

Solstrale...

Pessimistens klagan äro av godo

det fanns ett svar på all nöd varför

den just drabbade henne - allt var liksom

omöjligt dagligen - inget tycktes bli bra

eller rätt - hon klagade på alla möjliga sätt

endera var det skoskav eller ledvärk

eller båda, eller så hade hon klåda

kläderna var för stora eller små alltid

var det fel på formen för inget passade

hon bodde fel, levde i fel tidevarv och

till och med hon tyckte hon fötts i fel kropp

med fel sorts armar, ben, ansikte, att inget

matchade med hennes övriga rygg eller bröst

några blev arga på henne för detta och sa ifrån

andra betalade kurser och resor i allmosa åt henne

vissa bara log brett lade huvudet på sned och sa

att allt ordnar sig, det är sånt som händer och fötter

men jag svarade henne att det var bra att hon bara

gick omkring och klagade på allt och ingenting alltid

hon blev förvånad och undrade hur det kunde vara bra

jag svarade att om hon haft verkligt svåra problem då

om hon varit i verklig nöd och känt livsleda då hade

hon inte klagat på de små tingen för då hade hon

istället kanske hittat fel på mig, eller låtsats att allt

var rosenrött, att klaga betyder man har ett liv sa jag

sedan tänkte hon efter och betraktade sig i spegeln

sträckte på ryggen och kände sig hemma på jorden

ja du har rätt att jag har ett liv och jag skall från nu

vara mitt liv värdig utan att ändra mig någonting alls

jag skall uppmärksamma det jag har genom klagan

uppskatta det - glädjas vara lycklig till och med över

att jag har något att klaga på - pessimisten är jag men

jag skall tänka på andra som har det sämre och leva nu

månaderna gick och vi möttes igen under solens sken
hon sa att hon var nöjd med en sak, sitt hår, för det var
så långt böljande vackert och med detta hade hon fångat
kärleken i sitt liv och nu levde de lyckliga helt utan klagan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten